

- 1895 Naix el 19 d'octubre a Zoeterwoude, prop de Leyde, Països Baixos.
- 1907 Amb dotze anys, Bram van Velde comença a treballar en l'empresa Schaijk Kramers.
- 1915 Realitza còpies de pintors antics.
- 1922 L'empresari E.H. Kramers anima el seu empleat Bram van Velde a dedicar-se a la pintura. Amb aquesta finalitat li concedeix una renda i li recomana viatjar a Munic.
- 1924 S'instal·la a París durant uns anys.
- 1932 Els avantatges econòmics i el clima d'Espanya li fa decidir-se a fixar la seua residència a Mallorca.
- 1936 Esclata la guerra civil i Bram van Velde és repatriat.
- 1938 Torna a París.
- 1945 La Galeria Mai s'inaugura amb vint-i-cinc teles i "gouaches" que representen gairebé tota l'obra de Bram van Velde.
- 1948 Samuel Kootz exposa obra de Bram van Velde en la seua galeria de Nova York.
- 1952 Expos a la Galeria Maeght.
- 1959 Retrospectiva al Stedelijk Museum d'Amsterdam.
- 1962 Primer viatge a Nova York amb ocasió d'una retrospectiva de la seua obra a la Galeria Knoedler.
- 1963 Jean-Michel Meurice realitza el primer film sobre l'obra de Bram van Velde.
- 1964 Segon viatge a Nova York.
- 1966 La Galleria d'Arte Moderna de Turin presenta 77 quadres realitzats de 1907 a 1966.
- 1970 Als 75 anys, Bram van Velde rep el reconeixement oficial: El Museu d'Art Modern de París li dedica una retrospectiva.
- 1975 La ciutat de Ginebra ret homenatge a l'artista amb motiu del seu vuitanté aniversari.
- 1981 Bram van Velde mor el 28 de desembre.

Sense títol. 1946-48

IVAM CENTRE JULIO GONZÁLEZ

Guillem de Castro, 118 - 46003-VALENCIA
Tel. (96) 386 30 00 - Fax (96) 332 10 94

De dimarts a diumenge d'11 a 20 hores
Diumenge, dia del Museu, entrada gratuïta
Dilluns tancat

 GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA

Blasco Ripera, 5 - 4 - Tel. 324 12 08 - València

BRAM VAN VELDE

IVAM CENTRE JULIO GONZÁLEZ - 12 Febrer / 18 Març 1990

La retrospectiva que l'Institut Valencià d'Art Modern dedica a Bram van Velde (Zoeterwoude 1985-Grimaud 1981) mostra vuitanta-vuit olis i "gouaches" que permeten analitzar l'evolució de l'artista i evidenciar la seua aportació fonamental com a vincle entre l'Escola de París i l'expressionisme abstracte americà.

Definit per Samuel Beckett com el pintor de "la impossibilitat de ser" o el "pintor del silenci", durant molt de temps s'ha vist en la pintura de Bram van Velde un testimoni de la tragèdia, de l'absurd d'una època i, també un exemple del clima existencialista de postguerra.

Avui ja no és vàlida aquesta consideració. Bram van Velde — així com els seus contemporanis Fautrier, Wols i Michaux— va viure una aventura pictòrica singular i no compartida, irreductible a tota interpretació crítica i tota classificació.

En els "paisatges-autoretrats" dels seus inicis, el pintor holandès, infinitament sensible a la llum, s'uní a l'expressionisme de Munch. A París, el 1924, desenvolupà una sèrie de "natures mortes en la finestra" a partir de l'esquema cubista. Més tard, seguint el camí obert per Matisse i la confrontació amb el món mediterrani, s'alliberà a poc a poc de les estructures de composició picassianes. El 1948, Samuel Kootz —el prestigiós galerista que havia presentat un any abans a França els treballs de Baziotès, Bearden, Browne, Gottlieb, Holty i Motherwell— donà a conèixer a Nova York l'obra de Bram van Velde. Dels pintors establerts a França en aquella època fou Bram van Velde qui, rebutjant les solucions plàstiques proposades per Picasso i substituint l'ordre post-cubista pel gest i el color, coincidí amb els plantejaments dels artistes americans de postguerra.

La guerra va frenar les recerques plàstiques que l'artista va reprendre durant els anys cinquanta. Amb una producció escassa —de

Composition. 1937

deu a dotze teles per any— Bram van Velde es va sotmetre durant trenta anys a un gest quasi automàtic, cada vegada més ampli, i s'abandonà a un pinzell que dibuixà, sense profunditat ni relleu, unes formes que es descomponien fins a l'esfondrament o la desaparició. Bé fossin olis o "gouaches", el color cada vegada més fluït fou l'objecte de la pintura. Va suprimir també la imatge, testimoni de la realitat que no servia més que de simulacre il·lusionista i d'aquesta manera, fent de cada quadre un "autoretrat" —com a ell li agradava

Sense títol. 1960

dir—, la figura velada s'amagà a l'espectador o es manifestà tan sols amb un senyal fent l'ullet.

Junt a alguns dels seus contemporanis —De Kooning o Asger Jorn per exemple— Bram van Velde es va situar en el límit de la pintura abstracta i la pintura figurativa, renovant la sempre actual problemàtica de la figuració.